

jo, at den af egen fri vilje ofte overgår til det nye system, fordi den derved opnår økonomisk fordel ved at betale selskabsskatten på de 34 pct. Men det kræver altså den fornødne kapital, og der er ikke nogen grund til at straffe de mindre virksomheder, der kæmper hårdt for at overleve, og som ikke har samme adgang til den kapital, der er nødvendig, når de pludselig i 1999 skal betale 50 pct. mere i skat, end de plejer.

Vi mener derfor, at overgangen til acontoskatteordningen bør fortsætte ad frivillighedens vej, og at der mangler en form for overgangsordning for disse virksomheder. Men jeg vil også godt sige, at det her er et af de områder, hvor vi godt vil kunne forhandle konstruktivt og måske vil kunne opnå en aftale.

Lad os nu se, hvad ministeren spiller ud med. Vi mener som sagt, at det skal være en frivillig ordning, og at der skal være en overgangsordning for virksomhederne. Vi mener også, at virksomhederne selv skal kunne bedømme, hvornår de er rede til at gå ind i en sådan ordning, men det må man kunne forhandle om og finde en for virksomhederne fornuftig løsning på.

Kim Behnke (FP):

Med de beløbsstørrelser, vi taler om med dette lovforslag, fandt jeg anledning til at iklæde mig nyt tøj, for der er jo virkelig tale om et forslag i en meget markant størrelsesorden.

Politikeren havde den 23. september 1997 overskriften »Finanslovfidus giver 3,6 mia. kr. i kassen. 37.000 små virksomheder skal betale skat to gange i 1999.« Det udløste en lang række telefonhenvendelser, telefaxer og breve til mit kontor, hvor folk spurgte, om det virkelig kunne være rigtigt.

Nu kender regeringen jo ingen grænser for den fantasi, man kan udvise, når det gælder om at finde nye måder at skaffe penge i statskassen. Men jeg mente dog, at med de mange meldinger, som regeringen er kommet med på erhvervspolitiske punkter, kunne det ikke være rigtigt. Det kunne simpelt hen ikke være rigtigt, at specielt nogle af de mindste virksomheder, nogle af dem, som udgør underskoven, nogle af dem, som er iværksættere, igangsættere, som stadig væk har problemer med at få startet deres virksomhed op, at lige præcis den gruppe skulle man ud og klappe i hovedet med skattehammeren.

Det her det drejer sig jo hverken om Dampskibsselskabet Svendborg af nittenhundrede- osv. Det her drejer sig heller ikke om ØK. Det her drejer sig heller ikke om Superfos og de andre store virksomheder. De har jo for længst sørget for at overgå til acontoskatteordningen, så de på deres store kapitalmængder er kommet ned på kun at betale 34 pct. selskabsskat. Nej, det her er typisk de små anpartsselskaber, små aktieselskaber, som enten er i vækst – og det er jo godt for samfundet – eller som har meget svært ved at holde skindet på næsen.

Se, dengang vi indførte acontoskatteordningen, da støttede Fremskridtspartiet det, og det gjorde vi lige præcis, fordi det dengang var en frivillig ordning. Det blev dengang bedyret af regeringen, at den ordning var frivillig, og virksomhederne kunne så selv afgøre, om de ønskede at være med eller ej. Det var derfor, vi støttede. Havde man allerede dengang været så ærlig at sige, at i løbet af et år var det meningen, at det skulle være en obligatorisk ordning for alle, så kunne vi aldrig have drømt om at støtte det. For forholdene – mangfoldigheden ude i virksomhederne – er altså langt større, end universitetsuddannede akademikere i Skatteministeriet kan forestille sig.

For mange af disse virksomheder betyder det, at de kommer til at betale skat af nogle penge, hvor deres kunder ikke engang har betalt regningerne endnu. Det kommer til at betyde, at de skal ned i banken og bede om at få kassekrediten forhøjet for at kunne få lov til at betale skat. Det svarer til det, der skete, dengang hr. Ole Stavad var skatteminister og blev konfronteret med, at nogle gartnere ikke kunne betale skatter og afgifter, hvortil han i tv svarede, at så kunne de bare optage lån i kreditforeningen, så de havde råd til at betale skat.

Det her er ikke et spørgsmål om, at der er nogen, der sidder og vil snyde det offentlige. At der er nogen, der prøver at unddrage sig, og hvad man ellers prøver at skyde folk i skoene. Det, der er tale om her, er, at det er små virksomheder, som lige akkurat kan få det til at løbe rundt. Nu skal de så ud og aflevere nogle ekstra penge. De skal oven i købet have hjælp fra deres revisor til beregninger for de seneste år, frem og tilbage osv., ekstra revisorregninger, ekstra opgaver til et i forvejen forkælet erhverv som revisorerne, som skatteministeren jo er hovedleverandør af nye opgaver til.

Det her vil vi ikke være med til. Skatteministeren opgør heri, at provenugevinsten er på 2,8